GILLETT'S LYE användes för rengöring och desinfektion av vattensinkar, avloppsrör etc., vid tillverkning av såpa och tvål samt ett stort antal andra ändamål.

Full bruksanvisning medföljer varje ask.

DEN VISSNADE ROSEN

ELLER

RÖVAREANFÖRAREN I HOLAVEDEN

SVENSKT ORIGINAL

(Forts. fr. föreg. nr.)

Stackars Gerda, hon visste nog, att han icke besvarade hennes varma känslor, men ännu var det hon, som spred trevnad inom hans hem, och således hade hon något att leva för.

Hon var för honom en syster, och då hon icke kunde hoppas att finna något annat, hade hon vant sig vid att finna denna plats avundsvärd. Hon skulle icke velat utbyta hans avlägsna och ensliga hydda mot det mest glänsande palats.

Rolf var också borta i sin herres ärende, men Gerda visste icke, vart han gått eller vad han gjorde. Gossen brukade icke ofta vara hemma.

Plötsligt hörde flickan buller därute, hon såg ingen, men hon förnam tydliga steg på den tilltrampade marken.

Hon steg upp för att gå ut och se efter, hvem det var, men hann icke längre än till dörren, förrän denna rycktes upp och en främmande karl steg in i rummet.

Som en helt naturlig följd av de förhållanden, under vilka Gerda vuxit upp, blev hon icke rädd för allt ovanligt, som kunde hända omkring henne; hon var till en viss grad modig, och hon mötte därför oförfärad den främmande mannens blickar, hur lurande och falska dessa än voro.

Han sade sig vara skickad av hennes husbonde, vilken råkat ut för ett olyckshändelse, visserligen icke farligt, men han behövde henne och väntade otåligt på en uppgiven plats.

Gerda blev slagen av häpnad och bedrövelse. En olycka hade träffat hennes älskade herre, och hon var icke hos honom. Stora tårar rullade utför hennes kinder, under det hon rustade sig i ordning att följa den okände.

Men i samma ögonblick hon stod färdig att med den främmande karlen lämna stugan, kom Rolf, och nu måste hon för gossen redogöra, vad som inträffat.

Rolf avhörde henne under tystnad, men under det hon talade, hade han sina ögon fästade på den okände.

— Tro honom icke, Gerda, sade gossen, då flickan ville gå. Han vill blott bedraga dig. Jag har igenkänt honom, han tillhör Storm-Jonas folk.

Vid Storm-Jonas namn for flickan tillbaka av förfäran. Den modige gossen ställde sig vid hennes sida och såg utmanande på den främmande karlen.

Men denne log föraktligt, och i det han öppnade dörren, utstötte han en gäll vissling.

Det dröjde icke länge, förrän Storm-Jonas och en annan karl kommo fram ur skogen, och Gerda utstötte ett rop vid åsynen av den man, vilken under forna dagar förföljt henne med sina råa känsloutgjutelser.

— Var inte rädd, Gerda, jag skall försvara dig, sade Rolf och ställde sig käckt framför flickan.

Men den stackars Gerda insåg mer än väl, hur litet gossens kraft skulle förslå mot dessa tre stora och kraftfulla karlar, och hon lade sin hand på hans skuldra och viskade till honom, att han skulle rädda sig själv genom en snabb flykt.

Men Rolfs ögon mötte henne förebrående.

— Om jag flydde, så vore jag inte värd att vara Alban Vildes fosterson, svarade han och kastade modigt sitt huvud tillbaka.

Gerda förstod honom, och hon ville omfamna den raske gossen, men Storm-Jonas trädde fram till henne.

Då drog Rolf sin bredbladiga dolk och rusade emot honom, från vilken han ansåg den egentliga faran komma; men ett slag av Storm-Jonas kraftiga hand sträckte gossen till marken.

Gerda uppfyllde rummet med sina rop, men Storm-Jonas band för hennes mun, och med tillhjälp av sina banditer förde han henne med sig ut ur stugan.

Men gossen ägde ingen tid att ägna sig åt sin sorg. Hans tårar runno, men under det han grät, fattade han sitt beslut.

Han skyndade att medelst den osynliga fjädern i dörren till Albans rum sluta den, så att den icke kunde öppnas av någon, som icke kände den hemliga mekanismen, och begavs sig skyndsamt till Gaddes grotta, där han hoppades träffa några av banditerna.

Men grottan var tom, och han måste vänta ända till kvällen, innan någon av dem kom dit.

Storm-Jonas uppträdande väckte allmän förtrytelse, men som ingen visste, var anföraren uppehöll sig, ansåg man sig för närvarande ingenting kunna göra.

— Men ni måste rädda Gerda, utbrast gossen förtvivlad.

— Vet du då, vart Storm-Jonas fört henne, frågade banditerna.

— Nej, svarade Rolf, men vi måste finna henne.

— Det är ingen lätt sak, gosse; Storm-Jonas är listig som en räv, det visas bäst av att han osedd av oss alla kunnat smyga sig ända hit.

Nu hördes buller utanför grottan, och strax därpå trädde Olle Tvärvigg in.

Rolf blev glad vid hans åsyn och sprang emot honom.

I några få ord hade han redogjort för vad som passerat.

— Men då måste vi ju genast ut och taga reda på flickan, sade han.

— Det är också vad jag tänkt, svarade Rolf.

— Men vi veta ju icke, vart Storm-Jonas fört henne, sade någon bland banditerna.

— Storm-Jonas är väl av kött och blod, antar jag; han kan således icke vara osynlig. Låtom oss söka, och med dolken på strupen skall han tvingas att bekänna, var han gömt henne, yttrade Olle Tvärvigg.

Rolf hoppade av fröjd; då han såg, att alla banditerna beredde sig att gå ut för att söka efter Gerda, Storm-Jonas kunde icke hava hunnit att föra henne så långt.

— Vi dela oss i flera avdelningar, yttrade Olle Tvärvigg. Tre man följs åt, det är tillräckligt. Vi äro alla unga ,raska och väl beväpnade. Ingen pardon för Storm-Jonas! Jag tar saken på mig, och den som förpassar honom från denna världen har att räkna en duktig dusör av vår anförare. Du följer med mig, min gosse.

De sista orden voro ställda till Rolf, vars otålighet var alltför märkbar, och gossen var den förste, som lämnade grottan.

Alban hade icke länge haft tillfälle att grubbla över orsaken till den oordning, som rådde i stugan, då han fick se Rolf komma springande över gårdsplanen.

Röveranföraren skyndade att möta gossen; nu skulle han väl få några upplysningar om vad som passerat under hans bortovaro. Rolf blev glad, då han fann sin herre vara hemkommen, och snart hade Alban hela händelsen klar för sig.

Banditerna hade icke lyckats upphinna Storm-Jonas, vilken skyndat att lämna Holaveden, men Olle Tvärvigg hade trott sig finna den väg, skurken tagit, och skickat gossen att därom underrätta anföraren, så snart denne kom hem.

Alban kastade sig vid denna underrättelse genast upp i sadeln, hur trött han än var, men till sin stora sorg blev Rolf tillsagd att stanna hemma. Gossen hade ingen aning om att hans herre ville skona honom från det skadliga inflytande, åsynen av banditernas vilda, ofta blodiga liv kunde hava på hans unga sinne.

Olle Tvärvigg hade samlat banditerna. Han hade spårat Storm-Jonas och visste, att denne begivit sig till Tylöskogen.

Han förmodade, att Jonas höll Gerda fången och fordold i någon av bondgårdarna i trakten. Han hade dock icke någon säker kännedom härom, men han hade fått reda på, att Storm-Jonas stod i förbindelse med flera av bönderna, och det föreföll icke Olle osannolikt, att dessa understödde honom i många saker.

Då Alban anlände till den av Olle utsatta mötesplatsen, var en stor del av bandet honom till mötes, och Olle underrättade honom om de åtgärder, han vidtagit. Alban fann det rådligast, att bandet på olika vägar begav sig till Tylöskogen, ty det skulle väcka för stor uppmärksamhet, om alltför många färdades tillsammans. Han förklarade, att han icke skulle giva sig någon ro, förrän han ryckt den stackars flickan ur Storm-Jonas' våld, och alla banditerna förklarade sig villiga att därvid biträda honom.

Till den trakt av Östergötland, där Tylöskogen utgör gräns mot Närike, hade Storm-Jonas fört Gerda. Till en avlägsen bondgård, med vars invånare han var förtrolig, och där han ofta brukade hava sitt tillhåll. Här kände han sig säker om att hava henne i förvar under den första tiden. Han beslöt att lämna henne i fred en tid, tills hennes första förtvivlan fått rasa ut, varefter han ämnade föra henne med sig. Han var övertygad om, att Vilde icke skulle kunna finna henne här, och han hade själv övertygat sig om, att flickan omöjligt skulle kunna fly ur sitt tillfälliga fängelse.

Boningshuset låg vid foten av en bergskedja, och det rum, till vilket Gerda blivit förd, befanns uppe på loftet. Det var ett lågt, avlångt rum, med ett litet fönster, vilket Storm-Jonas förset med ett galler, på det att flickan icke skulle falla på den idén att den vägen praktisera sig ut i det fria.

Utsikten från fönstergluggen, vilkkt namn det snarare gjorde skäl för, var mycket begränsad, ty den branta, skrovliga bergväggen låg så nära, och det var omöjligt för den stackars flickan att uppfånga en enda skymt av himmelen, och dagsljuset inträngde blott sparsamt i nennes dystra fängelse.

Varje morgon kom bondhustrun in till henne med maten, vilken vanligtvis bestod av grovt bröd, kött och mjölk. Kvinnan hade ett ytterst obehagligt utseende, och hon hade redan från första ögonblicket väckt Gerdas motvilja; detta var orsaken till att flickan aldrig givit sig i samspråk med henne. Hon uppehöll sig för övrigt icke länge i rummet, och Gerda var hela dagen igenom lämnad åt sin ensamhet.

Denna ensamhet gav flickan tillräckligt tillfälle att tänka över sin belägenhet. Hon hade väl hela tiden tänkt på flykt, men då hon icke kunde komma ut genom fönstret och dörren alltid omsorgsfullt stängdes utifrån, såg hon ingen möjlighet därtill. Det gick ingen dag eller natt, som hon icke undersökte dörren. Hon hade ägt en svag förhoppning, att vakterskan någon gång skulle glömma att låsa den, men hon fann sig alltid besviken. Han var övertygad om, att Alban Vilde sökte henne, så snart han erhöll kännedom om hennes bortrövande, men vad hopp ägde hon väl, att han skulle få reda på henne i den avlägsna trakt, dit Storm-Jonas hade fört henne?

Hon hade förgäves sökt att meddela sig med någon av gårdens folk, ty hur ivrigt hon än spanade mellan gallret, kunde hon icke upptäcka någon levande varelse, och ropa vågade hon icke av fruktan att bliva ännu ännu strängare bevakad.

Vid ett par tillfällen hade hon tänkt på att söka uppväcka bondkvinnans medlidande, men så snart hon fick se dennas grova och hårda ansikte, övertygades hon om omöjligheten härav. Hon skulle svårligen kunnat uppväcka en vek känsla i denna kvinnas bröst, om hon är för henne blottat hela sitt lidande hjärta, det insåg hon mer än väl.

Om hon blott ägde ett enda verktyg, med vilket hon kunde bryta sönder gallret för fönstret, så skulle hon icke tveka att släppa sig utför, om hon än riskerade att krossa sina lemmar mot klippstyckena därnedanför.

Hon hade redan tillbringat tre hela dagar och nätter i sin fångenskap.

Nu måste hennes herre vara hemkommen och veta av hennes försvinnande; men vem skulle underrätta honom, om hur det hade tillgått, i händelse det slag, som fällt Rolf till marken, varit dödligt?

Hur många tårar hade icke Gerda fällt för den stackars gossens skull! Hon hade grätit så mycket, att hennes ögon voro uppsvällda och röda; nu ägde hon inga flera tårar kvar.

O, att hon hade kunnat finna ett bud till Vilde! Han skulle då icke dröja med att befria henne ur hennes fångenskap.

Hon tänkte på, hur otacksam hon varit, då hon suckat över den ensamhet, i vilken hennes husbonde lämnat henne, då han for bort, och dock hade hon varit i hans hem, det hon nu så outsägligt saknade.

Vid tanken på Storm-Jonas intogs Gerdas hjärta av ångest. Hon måste uttänka något medel att fly, innan det blev för sent.

Hennes blick föll på spiseln, vilken upptog ett hörn av rummet. Där gick hennes väg till frihet. Om skorstenen ej var alltför trång, skulle hon kunna tränga sig igenom den. Hon gick fram till den lilla spiseln och blickade upp genom skorstenen. Hon ville åtminstone försöka, huru det än avlopp, men hon måste invänta natten, då alla i huset gått till vila.

Gerda kastade sig på sin bädd. Hon måste ännu vänta ett par timmar.

Då hörde hon plötsligt steg i trappan. Dörren låstes upp, och bondhustrun inträdde.

Hon bar en rykande lampa i handen, och hon förde med sig ett stycke ostkaka åt fången.

Hon betraktade Gerda med en blick, som föreföll den unga flickan vidrig.

— I morgon kan hon vänta sig besök, min lilla, sade hon. Jonas har lovat att komma och se till henne; var då förståndig och visa sig snäll.

Då kvinnan gått, sjönk Gerda ned på sina knän och en brinnande bön gick över hennes läppar. Hon bad, att hennes flykt skulle lyckas.

Äntligen hade bullret tystnat. Hon dröjde likväl en stund, men då hon fortfarande icke förmärkte något misstänkt, började hon sitt äventyrliga försök.

Genom de allra största ansträngningar lyckades det henne att tränga sig igenom skorstenspipan.

Uppkommen på taket, satte hon sig ned för att övertänka sin ställning. Hon hade intet val. Tiden hastade, och innan dagen grydde, måste hon vara långt härifrån.

Då föllo hennes blickar på ett träd, vilket stod så nära byggningen, att dess grenar nästan vidrörde taket.

Vid denna upptäckt for ett glädjeskimmer över Gerdas ansikte, och hon började genast att krypande närma sig den sidan av taket, över vilket trädet sträckte sina nakna grenar. Om dessa voro nog starka att bära henne, skulle hon på dem kunna hala sig till trädet, och sedan skulle det väl icke kunna vara så svårt att komma utför.

Men trädet stod framför det fönster, innanför vilket hon visste, att bonden och hans hustru hade sina sovplatser. Hennes räddning berodde således på, att de sovo, och att hon tillräckligt tyst kunde praktisera sig ned.

Hon måste dock våga försöket, och så tyst som det var henne möjligt, fattade hon om den grövsta grenen, och den visade sig verkligen bära henne, då hon halade sig intill stamme nav trädet.

Då hon uppnådde marken, fylldes hennes hjärta av tacksamhet, och hon tackade himlen för sin räddning.

Hon sprang sedan ett långt stycke utan att våga se sig tillbaka, men då hon uppnådde en liten skogsdunge, saktade hon farten, och då hon övertygat sig om, att ingen förföljde henne, gav hon sig tid att andas ut.

Hon kände sig utmattad och måste sätta sig ned för att vila ut, men något medel att stilla sin hunger med hade hon icke. Hon visste icke, var hon befann sig, men då det blev dag, skulle hon gömma sig i skogen, tänkte hon, ty hon vågade ännu icke visa sig för någon. Men under det hon satt och tänkte, överraskades hon av sömnen. Hon hade icke på länge njutit en lugn sömn, och den ytterliga tröttheten i förening med nattkölden tryckte henne, och ögonlocken slötos, medan hon sjönk ned bland buskarna vid vägkanten.

Hur länge hon sovit, visste hon icke, men hon väcktes av ett vilt ovåsen och ett oredigt sorl av röster, som från det inre av skogen trängde till hennes öron. Hon sprang upp och smög sig försiktigt in i skogen, närmande sig den plats, från vilken ovåsendet hördes.

Hon stannade för att lyssna. Bedrog henne icke hennes öron, så var det Vildes folk, kanske också han själv; vid denna tanke påskyndade Gerda sina steg.

Det var verkligen en avdelning av Vildes folk under Olle Tvärviggs kommando, som spanat upp Storm-Jonas inne i Tylöskogen mitt i natten.

Olle hade anfallit banditerna, där dessa helt makligt utsträckt sig omkring en stockeld, som de gjort upp vid sidan av en lodrät klippa.

Stridens utgång syntes dock oviss. De båda rövarepartierna stodo mitt emot varandra i en viss ordning och utdelade väldiga hugg.

Redan hade striden pågått en längre stund och lämnat mer än ett blodigt märke efter sig, då plötsligt Vilde själv uppträdde på skådeplatsen för det vilda slagsmålet.

Han såg, att hans folk hade börjat giva vika, och då han hann fram, uppmanade han genom höga rop sina banditer till raskhet, och anförarens ankomst hade den verkan på dem, att de med ursinnig iver störtade iver störtade framåt, och striden blev ännu mera vild och blodig.

Stor-Jonas insåg, att segern helt och hållet berodde på om den skicklige anföraren kunde fällas, och han riktade uteslutande sitt anfall mot denne.

Alban värjde sig dock tappert, men han hade blivit ensam mot Storm-Jonas, vilken anföll honom med vilt raseri; det oaktat skulle Alban, vars utomordentliga vighet var känd, lätt kunnat fälla honom till marken, men olyckan ville dock, att Alban slant på roten av ett träd och föll omkull.

Storm-Jonas begagnade sig av denna tillfällighet och störtade sig över den fallne, men just i det ögonblick han höjde sitt vapen för att sänka det i Albans bröst, träffades han själv i strupen av ett dolkstygn.

En ström av svart blod frambröt ur såret och Storm-Jonas huvud sjönk tillbaka. Därpå blev han orörlig, medan ännu blodet besudlade marken omkring honom.

Alban reste sig förvånad upp; vid hans sida stod Gerda blek som döden, med sammantryckta läppar och blixtrande ögon, och i sin utsträckta hand höll hon en av blod drypande dolk.

Gömd bland videbuskar hade hon åsett striden, och med kärlekens alltid vaksamma blickar hade hon följt Alban under hans tvekamp med Storm-Jonas. Blixtsnabbt hade hon störtat fram och bemäktigat sig den dolk Alban i fallet hade släppt och utan betänkande stött den i Storm-Jonas strupe.

All hade utförts med en så utomordentlig hastighet, att ingen haft tid att märka hennes närvaro, förrän hon stod framför dem med den bloddrypande dolken.

Men vid hennes åsyn intogos Storm-Jonas, banditer av en vidskeplig fruktan, och när de därtill sågo sin ledares öde, flydde så många, som kunde undkomma från stridsplatsen, och Gerda slungade med avsky ifrån sig mordvapnet, med vilket hon dödat Storm-Jonas.

Men Olle Tvärvigg, som såg banditerna fly, ville icke giva Petter Västgöte tillfälle att följa dem. Han anföll honom därför ännu ursinnigare, och samma olycka, som nyss hänt Alban, träffade nu Petter: han halkade på en trädrot och föll omkull.

Fem män av Vildes folk störtade sig över honom, och i nästa ögonblick låg han bunden till händer och fötter framför dem.

Men Olle Tvärvigg, som visste, att anföraren ägde ett alltför blödigt hjärta, ville icke giva denne tillfälle att ännu en gång begå en dumhet. Han gjorde därför ett tecken åt banditerna, och med deras tillhjälp släpade han Petter Västgöte med sig inåt skogen.

Denne tycktes nu äntligen inse, att hans sista stund var kommen, och han ryste, medan ådrorna på hans panna svällde och hans ansiktsfärg blev blodröd.

Han gjorde en övermänskling ansträngning för att slita de band, som fängslade hans lemmar, men knutarna gåvo icke efter, och hela hans kropp skälvde.

— Äntligen! mumlade Olle Tvärvigg, då han mötte sin fiendes blodsprängda ögon.

En känsla av obeskrivlig feghet kom över Petter Västgöte, och med darrande läppar framstammade han en bön om nåd.

— Nåd! utbrast Olle Tvärvigg med gnistrande ögon. Hade du väl själv nåd, då du smög ditt lumpna kram i bottnen av min kista och därmed gjorde mig, icke till tjuv, ty det var jag icke då, men till en straffänge? Det var du, som gjorde mig till vad jag är, en rövare, en mördare, då jag hade kunnat vara en hederlig karl och Elins lycklige make. Nej, Petter, ingen nåd! Nu skall du dö.

Han släpade den bundne med sig till randen av en öppen avgrund, över vilken en fura sträckte sina grenar, och en ymnig kallsvett frambröt på Petter Västgötes panna, då han såg, hur Olle fastgjorde ett rep om en av grenarna.

— Du kan tacka mig, för att jag gör pinan kort, och därtill kan du trösta dig med vissheten, att du förtjänt ditt öde. Det är dessutom för Elins skull, som du gör den luftiga färden.

Under det att Olle yttrade detta, hade han fäst repets ända vid Petters hals, och innan denne hann giva ett ljud ifrån sig vidare, var han förpassad utför branten.

Olle sträckte sig för ett ögonblick framåt och blickade ned i det mörkt svalget, där Petter Västgötes lik hängde; hans fiende var nu död, men hämndens sötma hade en bitter smak och med böjt huvud lämnade han i sällskap med de övriga banditerna den hemska platsen.

KAPITEL IX.

Kärlek och samvete.

Vinterns drivor hade redan länge under sitt vita höljе dolt den bloddränkta mark i Tylöskogen, där banditerna kämpat ut sin senaste strid.

Inom den låga hydda, som tillhörde Vilde, djupt inne i Holavedens dystra skog, låg den käcke anföraren bunden vid sitt torftiga läger. En svår nervfeber hade träffat honom strax efter det blodiga uppträdet i Tylöskogen och lagt honom ned på sjukbädden.

Bleк och med förgrätna ögon satt Gerda natt och dag vid den yrande sjukes sida, lyssnande till hans vilda förskräckliga feberfantasier, biträdd av Rolf och den trogne Olle Tvärvigg.

Sjukdomen antog en alltmera hotfull karaktär, och Olle insåg nödvändigheten av att anskaffa en läkare.

Men hur skulle han våga detta? Han grubblade mycket härpå, men till sut vaknade en fast beslutsamhet i hans själ.

Han måste skaffa en läkare till vad pris som helst, ty den älskade anföraren fick icke dö. Olle ansåg hans liv vara av alltför stort värde.

Han anförtrodde Gerda sitt beslut att skaffa en läkare, men flickan blev till ytterlighet förfärad.

— Evige Gud! utbrast hon, man skall då släpa honom härifrån och inspärra honom i ett förskräckligt fängelse. Nej, det får icke ske! Och hon fattade Olle Tvärvigg i armen.

Nej, det fick icke ske, däri instämde Olle av hela sin själ, och hans blickar uttryckte det största bekymmer.

Hans beslut blev åter vacklande. Han var icke okunnig om att röverbandets medlemmar, och i synnerhet anföraren, efterspanades mer än någonsin. Rånförsöket på Kolmården och det blodiga uppträdet i Tylöskogen tycktes äntligen hava ryckt upp rättsbetjäningen till behövliga åtgärder för banditernas gripande, och detta hade haft till följd, att dessa dragit sig allt djupare in i de täta skogarna till de mest avlägsna trakter.

Vilde var allmänt beryktad. Hans namn svävade på allas läppar, men ingen anade, att han låg för döden, i sin undangömda boning djupt inne i den otillgängliga urskogen.

— Vi kunna dock icke lämna honom åt sitt öde, sade Olle bedrövad; vi måste skaffa en läkare trots faran, försåvitt han ej skall dö.

Och han lämnade Gerda, som förtvivlad vred sina händer.

Olle begav sig till Gaddes grotta, där han för banditerna redogjorde om anförarens sjukdom. Han hade redan avsänt Rolf till Thorsholm för att efterhöra, om doktor Sager ännu uppehöll sig på slottet.

Rolf, som icke längre hade sin herres föreskrifter att följa, tyckte sig kunna handla efter eget gottfinnande, och så snart han erhöll kännedom om att läkaren verkligen befann sig på slottet, meddelade han sig med miss Tweens, för vilken han omtalade sin herres sjukdom.

Molly bleknade vid underrättelsen om Albans tillstånd. På gossens beskrivning förstod hon, att Albans liv hotades, och utan betänkande vände hon sig till doktor Sager.

Läkaren blev allvarsam. Han hade fattat ett djupt intresse för den mörke främlingen och beslöt genast begiva sig iväg till denne.

Med Rolf som vägvisare begav han sig på väg till Holaveden.

Gossen förklarade dock, att man omöjligt kunde åka hela vägen, varför läkaren beslöt att lämna sitt åkdon i en bondgård.

Men han hade knappast hunnit att beträda Holavedens skogsområde, förrän tre män stängde honom vägen.

Doktorn betraktade dem oförskräckt; han hade en aning om att han framför sig såg några av de så mycket omtalade rövarena.

— Är det penningar i viljen åt, så beklagar jag, att er vinst blir ringa, sade han med ett kallblodigt lugn.

Men då han såg gossen, vilken tjänstgjort som vägvisare, ivrigt skynda fram till en av männen och helt förtroligt lämna några meddelanden i låg ton, trodde han sig hava fallit offer för ett nedrigt bedrägeri. Han drog ögonblickligen upp ett par pistoler och beslöt att sälja sitt liv så dyrt som möjligt.

Men de tre männen gjorde intet tecken, som antydde, att de hade för avsikt att plundra, och läkaren betraktade dem förundrad.

— Vad viljen I mig? utbrast han till slut.

— Ledsaga er till en man, som är i stort behov av er hjälp, herr doktor, svarade en av männen, vilken tycktes vara de andras ledare.

— Behöver jag väl mer än en vägvisare? sade Sager utan att röra sig ur stället.

Men Olle Tvärvigg, ty det var han, som anförde de andra, steg fram och bugade sig.

— Om förlåtelse, herr doktor, sade han, men ni är på väg till ett ställe, dit ni måste låta föra er med förbundna ögon.

— Och om jag vägrar detta?

— Det skulle göra mig mycket ledsen, herr doktor, men då måste det ske mot er vilja! Jag svär, att intet ont därför skall vederfaras er.

— Må ske då, svarade doktor Sager efter en stunds betänkande.

Och han lät utan motstånd binda för sina ögon och fattade gossens hand samt lät denne föra sig fram på den okända stigen.

Efter en knapp halvtimmes vandring hade de hunnit fram till Alban Vildes ensliga hydda.

Nu äntligen tillät man läkaren att befria sig från bindeln, och han såg sig förundrad omkring i det visserligen rena och snygga men ytterst tarvliga rummet.

Gerda hade stigit upp, då läkaren infördes. Hon drog till tillbaka från sjukbädden till rummets avlägsnaste hörn, och hennes rödgrätna ögon följde bävande den unge läkaren.

Doktor Sager gick fram till det läger, Alban Vilde vilade på. Han behövde icke länge undersöka den sjuke för att förvissa sig om att det var en nervfeber, vilken skulle komma att fjättra den unge mannen vid en mycket långvarig och svår sjukbädd.

Med djupt medlidande vilade läkarens blick på den sjuke, med vilken han under så egendomliga omständigheter gjort bekantskap.

Omöjligen kunde man i denne unge, ridderlige man, med sitt yttre anat en brottsling, som av fruktan för lagen måste hålla sig gömd, och för vilken det var den största fara att lämna den otillgängliga skogstrakten.

Doktor Sager hade fattat en verklig tillgivenhet för Alban, i vars karaktär han trodde sig finna mera ädelhet än hon mängen annan, och han beslöt att ägna alla sina krafter, att uppbjuda hela sin förmåga för att rädda denne man från en allt för tidig död.

Han vidtog därför i största skyndsamhet de nödiga åtgärderna för den sjuke och ålade flickan den största vaksamhet, en maning, som för övrigt var helt och hållet obehövlig, det kunde han tydligt läsa i de blickar, varmed Gerda betraktade den sjuke husbonden.

— Gott, mitt barn, sade han, jag ser, att jag tryggt kan anförtro åt dig den sjukes vård. Du ser klok och förståndig ut och tillgiven din herre, inte sannt?

Gerda behövde icke giva annat svar än att vända sina tårfyllda ögon mot läkaren.

Denne klappade henne vänligt på huvudet.

— Lugna dig, mitt barn; jag hoppas med Guds makt kunna rädda din herre.

(Forts.)

Värdefull Svensk Bok FRITT!

Hvarje man borde sända efter ett exemplar af den lärorika Svenska Rådgifvaren

"Goda Råd"

Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Dokter Leigh skrifvit speciellt för svenskar i Amerika, lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för männer säregna sjukdomar, deras följder, förebyggande och huru de kunna botas i hemmet o. s. v. Boken handlar äfven om Lifvets Hemligheter och borde läsas af hvarje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i era unga år, eller systemet blifvit försvagadt genom utsväfningar i sämre år, bör ni skrifva efter boken. Ni kan blifva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken sändes alldeles gratis och portofritt i förseglad omslag till alla, som insända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.

Canada Nyheter

Helges sällskap är för närvarande i Alberta, och alla skandinaver, som önska en trevlig kväll, böra infinna sig. Sällskapet är numera så välbekant, att rekommendationer äro överflödiga. Helges namn borgar för en trevlig kväll.

Mr A. Hermanson blir färdledare vid "Stockholms" julresa 5 dec.

Om ni behöver papper undertecknade av notarius publicus, vänd er till hr Reimar Remidav, 325 Logan Ave., Winnipeg. Lagligt godkända översättningar från svenska till engelska och vice versa utföras ock till moderat pris. Vidare uppsättas fullmakter etc. för affärs- och andra transaktioner i gamla landet.

Vi vilja fästa läsekretsens uppmärksamhet på att hr A. R. Mellander, generalagent för Nordsvenska Kredit A. B. i Stockholm, avflyttat från Winnipeg, samt att hans adress är: Box 1976, Calgary, Alta. Hr Mellander säljer fortfarande svenska statens premieobligationer för åren 1921 och 1923. Sagda obligationer äro de bästa tänkbara värdepapper.

Vid behov av svenska pocker glöm ej att vända er till Scandinavian Outfitters, 182 South Algona St., Port Arthur, Ont. Sagda firma är generalagent för det välkända Holmquists Bokförlag i Stockholm samt har till salu både nyttig och lättläst litteratur. Läsning av svensk litteratur är ett av de bästa bildningsmedel, som stå er till buds. Dessutom är det ett av de bästa nöjen, man kan ha. Läs svensk litteratur!

Se upp nu — alla som äga en grammofon! — Den som studerar denna tidnings annonsavdelning finner vår landsman S. Bergmans upprop till alla musikälskare i hemmen. Lägg märke till följande populära grammofonskivor, som endast nämnas som prov av en utsökt många gånger större samling: Släckta fyrar, Avestaforsens brus, Fjällbruden, Den gula paviljongen, Permissionsvalsen, Midsommarnattsdröm, Jämtvalsen, Hjärtan, som mötas, Lördagsvalsen. En gång till, Undan med gubbarna osv. osv. Dessa och många andra musikstycken ha gport en enorm lycka och efterfrågas mer och mer för varje dag. De svenska dragspelsskivorna erövra marknaden även utom svenskarnas kretsar. Klipp ut annonsen och förvara den. Sänd edra rekvisitioner till S. Bergman, 251 Hastings St., E. Vancouver, och ni erhåller nöje i edert hem!

En speciell julresa till Sverige ämnar Svenska Amerika linjen företaga med sin ångare Stockholm, vilken avgår från Halifax den 5 dennes. Färdledare blir distriktschef A. Hermanson, vadan alla passagerare äro försäkrade om en angenäm tur. Med hr Hermanson i egenskap av "klockarefar, som alltid skall bestyra," har denna resa tripp en speciell dragning. Direktör Hilmer Lundbeck, som i dagarna besökte Winnipeg som hastigast, gjorde en titt in på vårt kontor för att meddela denna glada nyhet. Landsmän och landsmaninnor, bereden eder i tid att till julen besöka gamla Sverige. Särskilt bör denna tripp vara lockande, då linjen medsänder en färdledare av hr Hermansons kapacitet. För närmare upplysningar tillskriv P. M. Dahl Steamship Agency, 325 Logan Ave. Försäkra er om god plats i tid — uppskjut ej till sista minuten. Sänd endast in en liten handpenning, och vi reservera plats för er.

Ljudvågor

Kring Farmhemmets Härd

Större affärer nedbringa omkostnaderna, och det är just vad vi göra, vilket tillåter oss att göra det bättre för Er.

Saskatchewan Co-Operative Creameries Limited
WINNIPEG MANITOBA

PRIVILEGIERAD AV STATEN

Lär

ENGELSKA

genom **den enda svenska** korrespondensskolan i Amerika och enda med svenska lärare med statsexamen som språklärare.

I fall Ni blott visste hur lätt, fort och billigt Ni kan lära god, grundlig och korrekt engelska i Ert **EGET HEM** genom vår lagligt skyddade korrespondensmetod, så skulle Ni ej dröja en dag. Flera svenskar lära engelska genom vår korrespondensskola än i någon annan skola i världen. Varför skulle då ej Ni göra detsamma? Välj det som MANGA TUSEN LANDSMAN före Er och 17-årig erfarenhet funnit vara det bästa! Kunskaperna äro för Er värda flera **HUNDRATALS DOLLARS**. Tillbakavisa ej detta erbjudande! Skriv **I DAG** efter alldeles **kostnadsfria, fullständiga** upplysningar om denna berömda läromotod. Adressera:

Svenska Korrespondensskolan
Avd. T. Red Bank, N. J.

OGIFTA DAMER OCH HERRAR

som önska göra bekantskap med personer, som äro "värda" från $1,000 till $45,000, sänd 10 cents för upplysningar. Damer kostnadsfritt. Tillskriv

PETER E. HANSON
BOX 1005, CHICAGO, ILL.

Hus av stampad jord. Mr Algot Silver befinner sig f. n. i Wadena sysselsatt med att bygga hus av stampad jord. Om denna sin verksamhet har han skrivit ett brev till mr Edberg här i Winnipeg, vilken varit vänlig nog att ställa detsamma till vårt förfogande. Då denna nya idé bör vara av stort intresse, återges härnedan, vad mr Silver skriver: "Eftersom jag lovade dig att skriva och låta dig veta, hur det gick för mig med jordhusbygget, så får jag väl då försöka att så göra. Ja, äntligen är jag färdig med väggarna, och jag kan tryggt säga, att det blev utmärkt bra. Sedan väggarna bli torra, komma de att bli onaturligt hårda, och regn kan ingen skada göra. Jag vet det genom prov. Ty under den tiden jag hållit på med bygget har det regnat mer än halva tiden. Under 4 veckors tid, som jag höll på, så fick jag in 13½ dagars arbete. Därigenom kan man se, att regn inte skadar väggarna, ty de äro alldeles lika, som när jag gjorde dem. Och sedan man har kalkat dem, så är man ju ändå säkrare på att regn inte skadar det. Men en sak har jag funnit ut: Man kan inte stampa jorden, när den är för blöt. Det blir då små sprickor i väggarna genom att vattnet torkar ur, vadan det inte går bra att hålla på, när jorden är blöt. Det bästa är att man väntar, tills jorden torkar. Ty om jorden är just rätt, så blir det inte några sprickor, men de bli ju igenfyllda, när man kalkar det. Jag just nämner detta för att låta dig veta om det. Sitter murbruk på är en annan fråga. Jag hade att "plastra" en del av det som jag gjorde i fjol höst, och kalk plaster tycks fastna utmärkt bra. Jag strök på en tunn "plaster coat" med en "brush" för att se, om den sitter. Fast regn har kommit på det flera gånger, så sitter det på lika bra. Ja, det vore mycket att skriva om, men jag tror inte, att jag behöver komma med flera argument, att det är en god idé att bygga hus. Ty jag förstår, att du tror på att det går — allra helst nu, när du får höra, att det lyckades för mig, och att det lyckats är inte något tvivel om, så jag tror att jag slutar angående detta."

EN STENÅLDERSVERKSTAD 1,5 METER UNDER JORDEN

Intressant fynd under grävning på en åker i Närke.

Under grävning på en åker till en egendom tillhörande lantbrukaren G. Karlsson i Herrgryt, Östansjö i Örebrotrakten i Sverige, har på en och en halv meters djup påträffats en stenåldersverkstad för tillverkning av alla slags sten- och flintverktyg. Ett 30-tal intressanta stenfynd gjordes på platsen, som undersökes av intendenten H. Hedberg. Bland fynden märkes en sjutspets av blågrå sten, två större yxor, stenmejslar, stenknivar och flintknivar.

På konstutställningen. Frun inför ett futuristiskt konstverk: — Tror du inte, att dom å tokiga, som målar sånna där tavlor?

Herrn: — Nej då, men dom som köper dom!